

Ekmek Kırıntıları

– çitlembik · 04 Eylül 2016

Yaşama sıkı sıkı tutunan yaşlı kadın, birkaç gün öncesi umulmadık bir kaza geçirmişti. Acı bir çığlık ile birlikte geri adım atmasıyla olduğu yere yığıldı. Otomobil sürücüsü o anın şokundan kurtulur kurtulmaz koştı yanına. "Sizi fark etmedim. Nasılsın teyzem?" derken sesi titriyor, ne yapacağını bilmez halde derin derin soluk alıp dilini damağına vurup "Hay Allah!" diye mırıldanıyordu. Etraflarına doluşan meraklı kalabalık yardım etme çabasındaydı. Yanı başındaki donup kalmış komşusu, zavallı ihtiyarın eşarbnı düzeltti, telaşla sordu: "Ablacığım, iyi misin?" Akşam yemeğinden sonra yürüyüşe beraber çıkmışlardı keza.

"Bir yudum su verelim" diye yaklaştı büfenin sahibi. Devamlı müşterilerindendi, tanışılardı uzun yıllardır. Bu zalim dünya her geçen gün acımasızlaşırken bir avuç kalmış insan onun etrafındaydı sanki. Kaldırmak istedi oradan geçen birkaç delikanlı, izin vermedi. Kendisi yeltendi kafası denkleşince ayaklanmaya. Şükür etmek için neden aradı işte, nefes alıp veriyordu ya akli da başındaydı en azından.

Hastaneye kaldırıldığında yapılan tetkikler sonucu anlaşıldı ki leğen kemiğinde kırık, kalçada çatlak vardı. O ilaç kokulu, iniltilele dolu yattığı odada yaşananları gördü, isyan etmedi. Gerçi dili başka, yüreği başka konuşuyordu konuşmasına. Muhtaç kalmıştı, çakılmıştı ya yatağa.

Gurbetteydi bir kızı, çoğu zaman duyurmazlardı yaşanan olumsuzlukları. Bu sefer saklamadılar, saklayamadılar. Zaten hisleri kuvvetliydi, söylenmediğinde bile anlardı bir şeylerin ters gittiğini. Bütün yükü kız kardeşlerime yükleyemem demişti telefonda. Onların varlığı her daim içini rahatlatmıştı ama evin büyük kızı olarak sorumluluğu ele alma zamanıydı.

Hasta sandalyesinden kalkmaya yelteniyor, yapışan poposunu ise kızı bir eliyle tutup sidik dolu lazımlığa mukayyet oluyordu. Kokuya karşı hassas burnu için, hem de kendine bakanları düşünerek emirler yağdırıyordu. "Kapatın üstünü şu gazeteyle". Pelte gibi sallanan bacakları yer çekimine yenilmiş, sarkan koca karnı ile kocasının ve kızlarının karşısındaydı. Aynı bir bebek gibi sevdi kalçasını incitmeden gurbetçi kızı ve yavaşça yatağına oturtular. "Şu yastıkları düzeltiverin." dedi. "Tamam annem, birazcık eğil, sert yastığı koyayım arkana." Minicik ayaklarını uzatmış, gelin arabalarına oturtulmuş oyuncak bebekler gibiydi. Durmadan emirler yağdırıyordu. Sütümü getirin, kivi zamanı, öğlen oldu, paça çorbam, kahve, meyve, onu yap, bunu yap, çişim geldi... Onu memnun etmek için salta duran çocukları ve eşini koşuşturup duruyorlardı. Kahvaltı sofrasına daha yenicek oturan kızına sesleniyor: "Nerde kaldınız? Oyalanmayın, benimle ilgilenin. Baban nerede?"

Geceleri ise bir buçuk iki saat arayla çiş faslı devam ediyor, tilki uykusu uyuyan kızı fırlayıp kalkıyordu. Kırk küsür yıllık hayat arkadaşı nöbeti teslim aldığıında az duyan kulakları problem teşkil ediyordu. Çare

olarak bir sopanın ucuyla dürtülerek uyandırılıyordu.

Her sohbetinde de "Ben anama babama şöyle baktım, kayınvalideme şöyle koştum." deyip hak ettiği mükafatı tanrıdan ve ailesinden istiyordu. Muhtaç olmak zor, bir o kadar da sabır meselesi haline gelmişti yaşlı kadın ve ailesi için. Zaman zaman sesler yükseliyor, kırılıp geçiyorlar tabiri caizse. "Sesiniz taa sokaktan duyuluyor." dedi içeriye giren tekne kazıntısı. Sustular, sustular, akıllarından geçenler dile gelmedi uzun bir süre.

Aradan bir hafta kadar geçtikten sonra yürüteç yardımıyla yatmış bulunduğu odanın kapısına gelip mutfağına laf attı. Egemenliğini ve yönetimini kaybetmişti. Birkaç gün sonra dış kapıdaydı, kızını geçiriyordu. "Camdayım, bana bak!" dedi.

Baktı.

Baktılar.

Ağladığını ben gördüm gagalarken ufaladıkları ekmek kırıntılarını...

H. Çiğdem Deniz.